SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 7 | 1. APRIL 1934 | 83. AARGANG

GENERALKONFERENCEN.

Af Ældste *Joseph F. Merrill,* af de Tolvs Raad.

Fredag den 6. April vil Kirkens 104. aarlige Konference begynde med dens 3 Dages Moder i Salt Lake City. Den aarlige Konference er altid en vigtig Begivenhed i Kirkens Historie. Repræsentanter fra alle Kirkens Wards, Stave og Missioner i Amerika vil være til Stede. Ved denne Konference vil de modtage Instruktioner af Kirkens første Præsidentskab og andre Generalautoriteter, Missionspræsidenter etc. Moderne vil karakteriseres af en Enhedens Aand i Tro, Formaal og Onske. Utvivlsomt vil der være en rig Fylde af den Helligaand til Stede. For Generalkonferencerne har i mange Aar kunnet karakteriseres saaledes; men de synes at blive bedre med Aarene — det forekommer i det mindste saaledes for dem, der regelmæssigt overværer dem.

Der vil ikke være officielle Repræsentanter til Stede fra de europæiske Missioner. Der vil imidlertid være forhenværende officielle Repræsentanter der — Missionspræsidenter og andre, som for Aar tilbage eller fornylig er rejst til Amerika. Og derfor vil Tilstandene i disse Missioner blive rapporteret, og de, der er til Stede, vil faa Opmærksomheden henledt paa Soskende i Europa.

Men medens vi ikke personligt kan være der, kan vi forene vor Tro med deres Tro, som er til Stede og ivrigt beder

for Konferencen og alle Talerne, at de maa blive velsignet med en rig Fylde af den Helligaand. Herrens Ord vil da blive givet til Folket. Og Instruktioner, som især henhører til de Hellige i de europæiske Lande, vil blive givet dem gennem »Stjernen«s Spalter. Paa denne Maade vil Generalautoriteternes Instruktioner gaa ud til de Hellige i hver Del af Verden.

Konferencens Moder vil blive transmitteret over Radiostationen K. S. L. i Salt Lake City, en af de kraftigste i Amerika. Dette vil sætte de Hellige, der bor i Vest-Kanada og Nord-Mexiko saa vel som i den vestlige Del af De forenede Stater, i Stand til at sidde i deres Hjem og høre Talerne, Sangene, Musikken etc. Søndag Morgen den 8. April vil Tabernakelkoret kunne høres i en Time fra 9,30 til 10,30, og hele Amerika vil lytte, for Korets Ydelser og Præstationer vil blive udsendt uden Omkostninger over et meget stort Antal Stationer, tilhørende Columbia National Radio System.

Denne gratis Radioudsendelse betyder, at Kirken nu anerkendes i Amerika som en nyttig Institution, og at Tabernakelkoret, som giver en Times Program hver Søndag Morgen, er et af de bedste i Amerika. For nogle faa Aar siden gav Koret kun en $^1/_2$ Times Program over Radiostationen K. S. L. Efter dette Program blev der givet national Anerkendelse af Columbia System. Saa for mere end et Aar siden kom Invitationen — en meget stor Anerkendelse — om at forlænge dette Program til en Time. Ja, alle Sidste Dages Hellige har Grund til at glæde sig over den udsøgte Anerkendelse, der gives Kirken og dens Virksomhed i Amerika. Sandheden vil sejre til sidst.

Og det vil ogsaa gaa saaledes i de europæiske Lande. Hvis de Hellige her vil leve i Overensstemmelse med deres Religion og arbejde flittigt for Evangeliets Udbredelse, vil Arbejdet her gradvis vinde frem, og mange Tusinde, som endnu ikke har undersøgt vore Lærdomme, vil slutte sig til Kirken. Men Soskende i disse Lande (og i hvert andet Land) burde altid huske, at et Træ dommes paa dets Frugt. Det rene, sunde, glædefyldte Liv, der udvises af dem, der virkelig lever i Overensstemmelse med Jesu Lærdomme, er de bedste Sjælefangere. Kærlighed til Sandheden, der er karakteristisk for hans Efterfølgere, gør dem sympatiske, tolerante og loyale. Deres Kærlighed til deres Medmennesker faar dem til at opofre sig, naar det er nødvendigt for at hjælpe andre. Deres Ord er lige saa godt som deres Underskrift. De lever efter den gyldne Regel. De er altid tapre til at forsvare Retten. De stræber efter at kunne beherske sig selv. Hvert Menneske er Guds Barn og derfor en Broder. De elsker Fred og undgaar derfor alle Slags personlige Stridigheder. De er i Vir-

keligheden Hellige. Af saadanne bestaar Himmeriges Rige; af saadanne vil enhver Nation være stolt. Naar derfor de Sidste Dages Hellige ved haardt og stadigt Arbejde gor sig selv kendt, vil deres Værd blive anerkendt, og en lysere Dag vil oprinde for dem og for Kirken i de europæiske Lande.

DEN DANSKE MISSION.

FORAARSKONFERENCERNE.

Distriktskonferencerne i Den danske Mission vil blive afholdt som følger:

Odense	1. og 2. April.
Esbjerg	6., 8. og 9. April.
Aalborg	13., 15. og 16. April.
Aarhus	20., 22. og 23. April.
Kobenhavn	27., 29. og 30. April.

Distriktspræsidenterne anmodes om at bekendtgore dette saa meget som muligt, saa at vore Soskende og Venner maa komme til Stede i stort Tal.

Fredag Aften for Konferencen bor Sangkorene afholde en Koncert. Sondag Morgen vil der blive afholdt Mode for Præstedommet Kl. 9, og vi haaber at se saa mange af Brødrene som overhovedet muligt. Modet Kl. 10 vil blive viet Emner om Præstedommet. Kl. 2 vil Sostrene afholde deres Konference. Om Aftenen Kl. 7 vil der blive afholdt stort offentligt Mode, hvortil vi især inviterer vore Venner til at komme og blive bekendt med Evangeliets Principper.

AFLØSNING.

Ældste Leland M. Olsen og Hustru, Soster Beulah F. Olsen, er blevet hæderligt aflost fra deres Mission. De har arbejdet i Missionens Tjeneste i nojagtig 2 Aar.

Det er med Beklagelse, at vi ser disse vore Soskende forlade os. Broder og Soster Olsen har lige siden deres Ankomst vundet sig mange Venner, for hvem det er en stor Sorg at se dem rejse. Broder Olsen har indtaget flere ansvarsfulde Stillinger; han har præsideret over Esbjerg, Kobenhavn og Aarhus Distrikt. Overalt har han og hans Hustru udfort et udmærket Arbejde; Alvor og Maalbevidsthed karakteriserede deres Anstrengelser for Herrens Værks Udbredelse.

Vi nedbeder Herrens rigeste Velsignelser over Broder og Soster Olsen, og vort Haab er, at Fremtiden maa forme sig lys og lykkelig for dem. De sejler fra England den 12. April.

NY DISTRIKTSPRÆSIDENT.

Ældste Leland M. Olsen er blevet hæderligt afløst fra sin Stilling som Distriktspræsident over Aarhus Distrikt, og i hans Sted er indsat Ældste Carl R. Andreasen, som har virket i Den danske Mission i ca. 15 Maaneder.

Vi nedbeder Herrens rigeste Velsignelser over ham i hans ansvarsfulde Stilling.

Holger M. Larsen,
Missionspræsident.

BEGRAVELSE I AARHUS GREN.

Soster Louise Kirkegaard begravedes Sondag den 4. Marts fra Vestre Kirkegaard. Begravelsen lededes af Grensforstander Arthur V. Haun. Det var den storste Begravelse, der er afholdt i Mands Minde her i Aarhus Gren, idet det store Kapel var fyldt til sidste Plads. Der var 4 Sorgefaner, og fra D. N. G. O. blev der af Forretningsfører Anders Mikkelsen afsloret en Mindesten. Broder A. V. Haun velsignede Graven.

Soster Kirkegaard har været Medlem af Kirken siden den 25. September 1909. Hun skulde efter et Liv i Arbejde til at nyde de sidste Aar i Ro med sin Familie, men Doden kom og gjorde Ende paa hendes Livsbane. Soster Kirkegaard var et stille Menneske; hendes Born elskede hende for det Offer, hun bragte dem.

Vi udtaler et Ære være Soster Kirkegaards Minde.

T. L. A.

AFSKEDSFEST I AARHUS GREN.

Torsdag den 27. Februar afholdtes en Festlighed i Aarhus Gren som en Hyldest til Broder og Søster Leland M. Olsen. Festen formede sig som en Tak til dem for den Tid, de havde virket i Aarhus. Fra Grenens Medlemmer overraktes der Broder og Søster Olsen en Gave og et Adressealbum. Festen sluttedes ved et Chokoladebord. *T. L. A.*

DEN NORSKE MISJON.

VÅRKONFERANSER.

Vårkonferansene i den Norske Misjon vil bli avholdt som folger:

Trondheim	7, 8 og 9 april.
Oslo	14, 15 og 16 april.
Bergen	21, 22 og 23 april.

Prestedomsmoter vil bli avholdt hver sondag morgen kl. 9

i hvert distrikt, og alle medlemmer av det aaroniske og det melkisedekske prestedomme opfordres til å komme tilstede.

Milton H. Knudsen,
Misjonspresident.

BESØK I DISTRIKTENE.

President Milton H. Knudsen har besokt Larvik, Aalesund, Bergen og Trondheim i lopet av de siste tre uker. Han beretter, at store moter er blitt avholdt på alle disse fire steder. Hundreder av opmerksomme tilhørere overvar våre regulære moter, og der er stor interesse for evangeliets budskap.

FORANDRINGER I GRENENES FORSTANDERSKAP.

I Oslo gren er det tidligere forstanderskap, som bestod av brodrene Einar A. Strand, Ramm Arveseth, Gustav A. Eriksen og Oskar A. Lindboe, som henholdsvis forstander, første og annen rådgiver samt sekretær, blitt hederlig avlost fra deres arbeide. I deres sted er innsatt brodrene Hans Nielsen, Anton Jensen, William Nielsen og Karl E. Andersen.

I Fredriksstad gren er grensforstanderskapet, som bestod av Carl J. Olsen, Johan H. Johansen, Kristian F. S. Fredriksen og Sana Olsen, blitt hederlig avlost, og i deres sted er innsatt: Kristian F. S. Fredriksen som forstander, med Johan H. Johansen og H. Arthur Andersen som rådgivere og Maren Jacobsen som sekretær.

I Arendals gren er forstanderskapets første rådgiver, Anders Terjesen, blitt hederlig avlost, og Tobias Seljas innsatt som hans efterfolger samt Hans Martin Petersen innsatt som annen rådgiver.

De soskende, som er blitt avlost, har arbeidet trofast og dyktig i deres forskjellige stillinger. Deres erfaring vil være av uvurderlig verdi for dem. De har vokset åndelig og er blitt velsignet av Herren. Må Herren velsigne dem i rikelig grad for deres store arbeide og velsigne dem i deres nye stillinger.

De nye embedsmen er menn av tro, og de går inn til deres nye arbeide med en iver og en lyst, som er meget tilfredsstillende. Må Himlens rikeste velsignelser være over dem.

Milton H. Knudsen,
Misjonspresident.

DØDSFALL I OSLO GREN.

Soster Alfa Pettersen dode av hjerteslag den annen desember 1933. Hun blev 62 år gammel og hadde været medlem av kirken i 23 år. Med henne mistet kirken et av sine mest trofaste medlemmer. Hun var en virkelig type på en »Mormon-

kvinne«. En god mor i Israel er nu gått bort, efterlatende tre sonner og to døttre i dyp sorg. Søster Pettersen var en av jordens mest fredsæle personligheder, kjærlig og elsket av alle, en verdig representant for Jesu Kristi Kirke. Hun hadde bare venner, og navnet »Uvenn« var henne et ukjent begrep.

Begravelsen foregikk på Østre gravlund den 7 desember, under ledelse av forstanderskapet og under stor deltagelse fra hennes mange venner. Oslo grens sangkor assisterte, og broder Ramm Arveseth sang solo: »O Fader, la mitt hjerte få«. Daværende forstander Einar A. Strand talte ved båren. Misjonspresident Milton H. Knudsen innviet gravstedet.

Søster Alfa Pettersen efterlater sig de sterkeste, lyse minner i våre hjerter, som lever igjen. Vi vil aldri glemme henne og vet, at vi vil møtes igjen på opstandelsens skjønne og herlige morgen.

Einar A. Strand.

DØDSFALD I AMERIKA

Et Sorgens Budskab er modtaget. Ældste Oluf Josva Andersen er ikke mere.

Broder Andersen blev født i Norge den 4. April 1849 og blev Medlem af Kirken den 25. August 1865, kun 16 Aar gammel. Siden da har han været et aktivt Medlem af Kirken og udført et meget stort Arbejde saa vel hjemme som i Missionsmarken. Kort efter at han var blevet Medlem af Kirken, blev han indsat som Sekretær i Kristiania Konference; senere blev Broder Andersen beskikket til omrejsende Ældste i Norge. Han præsiderede senere over Frederiksstad og Frederikshald Grene. I 1874 emigrerede han til Utah, hvor han først slog sig ned i Ephraim, men flyttede senere til Emery County, hvor han siden har haft sit Hjem. Han har virket som Stavssekretær og Raadgiver i Biskopsraadet i Castle Dale. Broder Andersen har ogsaa fungeret som Redaktor af »Bikuben«. Fra 1908—12 udførte han en speciel Mission i Skandinavien, idet han i disse Aar virkede som Redaktør af »Skandinaviens Stjerne«. Fra den Tid foreligger mange udmærkede Artikler af Broder Andersen, hvis Sprog var en Nydelse at læse.

Ældste Andersen var en af de talentfuldeste og mest trofaste Mænd, der sluttede sig til Kirken i Skandinavien. Han havde et urokkeligt Vidnesbyrd om Evangeliet og forsvarede Kirken paa intelligent og dygtig Maade imod alle de Angreb, som paa daværende Tidspunkt rasede mod Kirken. Broder Andersen var en Inspiration for alle, der kom i Berøring med ham, baade Søskende og Missionærer.

Broder Andersen blev begravet den 12. Februar fra Castle Dale Ward. En stor Forsamling var til Stede for at udvise ham den sidste Ære; blandt Talerne var forhenværende Missionspræsident Andrew Jensen.

En mægtig Forkæmper for Israels Sag er faldet. Ære være hans Minde!

Holger M. Larsen.

SØNDAGSSKOLEN

NADVERVERS FOR APRIL MAANED.

Vore Hjerter rens vi bede,
Hold os stedse fast til dig.
Lad din gode Aand os lede
Altid frem paa Livets Vej.

KORLEKTIER FOR APRIL MAANED.

Senior- og Juniorklassen:

Pagtens Bog 121: 34—35: »Se, mange er kaldede, men faa er udvalgte. Og hvorfor er de ikke udvalgte? Fordi deres Hjerter er de verdslige Ting hengivne.«

Børn over 10 Aar:

1. Samuel 1: 27: »Jeg bad ydmygelig om denne Dreng; og Herren har givet mig min Begæring, som jeg begærede af ham. Derfor har jeg ogsaa skænket ham til Herren alle de Dage, han skal være til.«

Børn under 10 Aar:

Markus Evangelium 5: 41: »Og han tager Barnet ved Haanden og siger til hende: Pige, jeg siger dig staa op.«

FORSLAG TIL $2^1/_2$ MINUTTERS TALER.

Senior- og Juniorklassen:

1. Det nye Testamentes Oprindelse.
2. Hvorledes bekræfter Mormons Bog Bibelen?

Børn over 10 Aar:

1. Hvem var Aaron? Fortæl om ham.
2. Fortæl om Josef og hans Brødre.
3. Hvorfor skal vi holde de ti Bud?
4. Hvorfor bør vi bede til Herren?

Børn under 10 Aar:

1. Fortæl lidt om Jesu Apostle.
2. Fortæl Historien om den rige unge Mand.

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

1. April.

SAMSONS FEJLGREB.

Tekst: Dommernes Bog 13: 1—7; 14: 1—3; 16: 15—31.

Vi omtalte i sidste Lektie, at Israel efter Erobringen var tilbøjelige til at glemme Gud og tilbede Afguderne i Kanan. Mange af dem gjorde omtrent, som det behagede dem og tog ingen Hensyn til de Love, som Moses havde givet dem. Ej heller til den Pagt, som de paa Josvas Forslag havde gjort med Herren. Dette førte til store Ulykker for dem, og de var ofte i Trældom og underkastet de fremmede Fjender. En af deres mest ubøjelige Fjender var Filisterne, som boede Vest for Israeliterne ved Middelhavet. Deres Land var ikke stort, men de udlignede Landets Lidenhed ved deres Dygtighed og Mod. Paa den her omtalte Tid herskede Filisterne bogstavelig talt over Israeliterne, fra hvem de hentede store Skatter.

Israeliterne var i Almindelighed ydmyge og vendte sig til Herren, naar de var i Nød. I dette Tilfælde hørte Herren deres Bønner om Befrielse og lagde Planer om at frelse dem. Han sendte en Engel til Manoas Hustru og fortalte hende, at hun skulde have en Søn. Dette var mærkeligt, for hun havde aldrig haft Børn. Men det vigtigste var denne Udtalelse: »Han skal begynde at frelse Israel af Filisternes Haand.« Sønnen blev født, som Englen havde forudsagt, og han fik Navnet Samson, der betyder Styrke. Det var et passende Navn, for han viste sig at være den stærkeste Mand, der nogensinde var født i Israel.

Men Samson skuffede de høje Forhaabninger, som hans Forældre nærede til ham. Maaske gav de ham ikke den rette Opdragelse, idet de tænkte, at Herren vilde tage sig af ham. Hvorvidt et Menneske bliver en Leder eller ej afhænger af den Opdragelse og de Instruktioner, der gives det af dets Forældre og Lærere og af dets egen Stilling og Anstrengelse. Samson fejlede ikke, fordi han manglede Dygtighed, men fordi han var mere interesseret i at tilfredsstille sine egne Ønsker og Lyster end i at udfri Israel. Da han var gammel nok, blev han forelsket i en Filister-Pige. I de Dage var det almindeligt, at Forældrene traf Forberedelser til Børnenes Ægteskaber, og da Samson besøgte Pigens Hjem for at træffe Forberedelser til Brylluppet, protesterede de svagt: »Er der ingen Kvinde blandt dine Brødres Døtre og iblandt alt dit Folk, at du gaar hen og tager en Hustru af de uomskaarne Filistre?« Det betød ikke noget for Samson, og han sagde: »Tag mig denne, thi hun er den rette for mine Øjne.« Og saa gjorde Forældrene, som deres Søn befalede.

Naar vi husker paa, hvor striks Israel var imod fremmede Ægteskaber, kan vi let forstaa, at en saadan Begyndelse var et stort Handicap for Samson i at udføre sit Arbejde.

Vi véd allesammen, hvorledes Samson endte sine Dage. Fortæl om det. Det var en frygtelig Ende paa hans Liv, han, hvis Komme var blevet udraabt af en Engel, og hvis Mission det var at frelse Israel fra deres frygtelige Fjender. Hans store Synd var hans Selviskhed. Han brød sig kun om sig selv. Hans Forældre, hans Folk, ja endog Guds Mission for ham betød intet sammenlignet med hans selviske Ønsker.

Spørgsmaal.

1. Hvorfor var det saa let for Israel at glemme Gud? Er dette sandt i Dag?
2. Fortæl alt, hvad du kan om Filisterne.
3. Fortæl noget om Samsons Fødsel. Hvad blev der forudsagt om ham?
4. Hvem kan man give Skylden for Samsons Fejlgreb? Diskuter.
5. Kan Forældre dadles for deres Børns Fejlgreb. Diskuter.
6. Forældre af i Dag synes kun at have liden Indflydelse paa deres Børn, hvad er Grunden dertil?
7. Fortæl om Samsons Forrædderi og Død.
8. Hvad burde vi beundre ved Samson? Hvad skulde vi fordømme?

---

8. April.

EN VIDUNDERLIG MODER.

Tekst: Samuel 1: 9—28.

Det gamle Testamente har en hel Del at sige om store Mænd, men der siges kun lidt om store Kvinder. Maaske det var fordi Kvinder i de Dage ikke blev agtet saa højt som Mænd. Men i Dag er vi saa heldige at kunne fortælle om en stor Kvinde og en vidunderlig Moder. I flere Aar efter, at Hanna — det var hendes Navn — havde været gift, havde hun ikke nogen Børn. Det blev anset som vanærende blandt de hebraiske Kvinder. De følte, at Herren af en eller anden Grund var misfornøjet med dem.

Det var almindeligt i Israel paa den Tid, at Familier forlod deres Hjem og drog op til et Sted, der hed Silo, hvor Arken, som de havde lavet i Ørkenen, opbevaredes i et Hus, der kaldtes Templet. Folk drog der op for at bede om en speciel Velsignelse. Hanna bad om en Søn og lovede Herren, at hvis han vilde give hende en Søn, vilde hun give ham tilbage til Herren alle hans Livs Dage. Præsten i Templet, der hed

Eli, sagde til hende: »Gak hen med Fred! og Israels Gud skal give dig din Begæring, som du begærede af ham.« Og det vidunderlige skete, at hendes Bøn blev besvaret, og hun kaldte Sønnen Samuel. Da Drengen var 4—5 Aar gammel, drog hun op til Silo og sagde til Eli: »Jeg bad ydmygelig om denne Dreng; og Herren har givet mig min Begæring, som jeg begærede af ham. Derfor har jeg ogsaa skænket ham til Herren alle de Dage, han skal være til.«

Vi beundrer en Moder, der kunde bringe et saa stort Offer. Vi husker, hvorledes hun længtes efter Drengen, og saa give ham bort uden Tøven. Vi synes næsten ikke at kunne fatte det. Disse Mennesker maa have været i Besiddelse af en vidunderlig Tro. Samuel blev en af de største Mænd i den hellige Historie. Han gjorde i Virkeligheden Israel til en Nation. Ved Samuels Liv og Dyder og Samfund med Gud placerede han en udødelig Krone paa sin Moders Hoved. Hver eneste Pige i Verden burde studere Beretningen om Hanna, for hun er et af de skønneste Eksempler paa opofrende Moderkærlighed. Men det maa erindres, at Hanna kun er en af de mange Tusinde Modre, som har velsignet Verden med ædle og noble Sønner. Det skulde være enhver Sidste Dages Hellig Piges Ærgerrighed og Maal at blive en saadan Moder.

Spørgsmaal.

1. Fortæl Beretningen om Hanna og Eli ved Templet.
2. Har vi noget i vor Kirke, der svarer til Silo? Paa hvilken Maade?
3. Indvies Børn til Herren i Dag? Hvis saa, paa hvilken Maade?
4. Burde Forældre bede for deres Børn? Hvad andet skulde de gøre?
5. Hvad er Grunden til, at der er saa mange ulydige Børn i Dag? Diskuter.
6. Hvilket Løfte gjorde Hanna? Hvorledes holdt hun det?
7. Hvad burde der gøres med en Dreng, som siger, at han ikke kan lide at gaa i Søndagsskole?
8. Skulde en Pige opdrages til at blive Moder, før hun er gift eller efter? Diskuter.

---

15. April.

Der bliver ingen Lektie denne Søndag paa Grund af Foraarskonferencerne.

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

1. April.

JESUS OPVÆKKER JAIRUS' DATTER.

Tekst: Markus 5: 21—44; Mathæus 9: 18—26; Lukas 8: 40—56.

For længe, længe siden boede der i et stort, smukt Hus paa Landet en lille Pige, som var syg. Hendes Fader var meget rig. Hun var den eneste lille Pige i Familien, og hendes Fader og Moder elskede hende meget højt. De vilde have givet alle deres Penge for at se hendes Kinder blive røde og friske. Men Dag for Dag blev hun svagere og svagere; til sidst var de bange for, at hun aldrig vilde blive rask.

Paa den Tid besøgte Jesus de nærliggende Byer. Den lille Piges Fader havde hørt om, hvorledes Jesus havde hjulpet Folk, hvorfor han skyndte sig til ham, saa hurtigt han kunde. Mesteren havde mange Mennesker omkring sig, naar han talte til dem. Men Jairus banede sig Vej gennem Mængden og faldt ned for Jesu Fødder og sagde: »Min lille Datter er ved at dø; jeg beder dig om at komme og velsigne hende, saa at hun kan leve.« Jesus gik straks med Jairus. Skaren fulgte ogsaa med. Før de naaede Huset, kom et Bud, der var blevet udsendt af den lille Piges Moder, for at møde dem. Han kaldte Jairus til Side og sagde: »Din Datter er død, hvorfor umager du Mesteren længere?« Men Jesus hørte det, som blev sagt og saa det bedrøvede Udtryk paa Faderens Ansigt. Han sagde: »Frygt ikke, tro blot!«

Da de naaede Synagogeforstanderens Hus, stod Dørene paa vid Gab. Nogle sad indenfor og græd, andre spillede Sorgemusik. Det var Skik og Brug i det Land, at saa snart nogen døde, betalte Vennerne Folk for at græde for dem og spille Sorgemusik. De Mennesker, der var betalt derfor, følte sig i Virkeligheden slet ikke bedrøvede; de græd blot, fordi de fik Betaling derfor.

Da Jesus kom ind i Huset, sagde han: »Hvorfor larme og græde I? Barnet er ikke død, men det sover.« Da de hørte det, lo de alle, for de troede ham ikke. Derfor sendte han dem bort. Folk, der ikke troede paa Jesus, var ikke til nogen Hjælp for ham nu.

Den lille Piges Moder var meget bedrøvet. Hendes kære lille Pige var død, og hun syntes, at al Livets Lys og Lykke var taget bort fra hendes Liv. Jesus tog hende og Faderen samt tre af sine Disciple med ind i Værelset, hvor Barnet laa. Han bøjede sig over hende. Han tog hendes lille kolde Haand i sin og sagde: »Pige, jeg siger dig, staa op.« Saa kom Farven

(Fortsættes Side 157.)

SKANDINAVIENS STJERNE

Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
Af Sidste Dages Hellige.
Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør:	Redaktionssekretær og Translatør:
Holger M. Larsen	Orson B. West

»HAN ER OPSTANDEN«.

I Aar er Paaskesondag den 1. April. Den fejres overalt i den kristne Verden som Festen for Kristi Opstandelse. Vilde det ikke være passende paa denne Dag at gøre Opstandelsen til Emne for Talerne i alle vore Nadvermøder? Er det for meget at sige, at Kristendommen som en betydelig Religion hviler for dens Gyldighed paa Virkeligheden af Jesu Kristi Opstandelse? Apostlen Paulus fremstiller Tilfældet meget klart, naar han siger: »Hvis Kristus ikke er oprejst, da er eders Tro forgæves.« (1. Kor. 15: 17).

I hele Litteraturen om Opstandelsen vil vi forgæves søge efter en bedre Fremstilling af Tilfældet om Opstandelsens Gyldighed end Apostlen Paulus' i 1. Korinthierbrevs 15. Kapitel. At læse dette Kapitel igen nu vilde gøre enhver af os godt. Fremstillingen er klar, fyndig og fuld af Styrke. Ydermere antager enhver Sidste Dages Hellig den som sandfærdig. Med andre Ord, ethvert oprigtigt Medlem af Kirken akcepterer Kristi bogstavelige Opstandelse som en Kendsgerning. Og det er denne Antagelse, der markerer en Forskel mellem vor Tro og de fleste andre Kristnes.

Ingen kan forklare Opstandelsn, det vil sige, ingen kan fortælle, hvorledes det er, at et Legeme, der opløses i Graven eller brændes i en Ovn, omdannes til et følbart, udødeligt Tabernakel, hvori den Aand, som gav Liv til Legemet her paa Jorden, igen kommer ind for at skabe en udødelig Sjæl. For det dødelige Menneske er det et uløseligt Mysterium. Men hvad, om det er? Der er mange andre uløste Problemer indenfor alle Omraader, indbefattende Videnskab og Filosofi saa vel som Teologi. Det betydningsfulde for os er ikke, *hvorledes* med Opstandelsen som med dens *Kendsgerning* og dens *hvorfor*.

Er det da ikke ulogisk for enhver at forkaste Opstandelsens Kendsgerning, blot fordi dens *hvorledes* ikke er kendt? Hvis det var en gyldig Aarsag, vilde Kendsgerningen om Elektricitetens Eksistens forkastes, eftersom ingen er i Stand til

at fortælle, hvad den er. »Hvor taabeligt at gore dette«, siger man, eftersom Kundskaben om Fænomenet Elektricitet er vidt udbredt. Men der var et Tidspunkt i Historien, da kun meget faa, om overhovedet nogen, kendte noget til Elektricitet. Og for blot 50 Aar siden vilde ingen have risikeret sit Rygte ved at udtale Tro paa Radioen. Opdagelsen af elektriske Bolger er ikke engang 46 Aar gammel. Mange Illustrationer kunde fremføres for at vise, at vi paa andre Omraader end Teologi ikke tover med at tro paa Ting, som vi ikke forstaar.

Med Hensyn til Jesu Opstandelse fortæller Paulus, der saa ham efter hans Opstandelse, blandt andet, »at han blev set af over fem Hundrede Brodre paa een Gang, af hvilke de fleste endnu ere i Live« (paa den Tid, da han skrev dette). Er det fornuftigt at tænke sig, at Apostlen saa dristigt vilde have undervist om Opstandelsen, hvis den havde været en Myte? Hans mange levende Vidnesbyrd gjorde det muligt for ham at tale om denne Lærdom med overbevisende Kraft. Saaledes blev den Lærdom indfort ved Hjælp af rigelige og uigendrivelige menneskelige Vidnesbyrd. Og for de Sidste Dages Hellige formindsker de forgangne Aarhundreder ikke denne straalende Begivenheds Glans. Vi tror bogstaveligt paa Legemets Opstandelse fra Graven. Vi tror, at Kristus brod Dodens Baand, og at hans folbare og haandgribelige Legeme — det, han har nu — opstod af Graven. Denne Tro giver os Trost og stor Glæde. Derfor fejrer vi Paasken med Glæde og synger med stor Fryd:

Han lever! Vor Forløser stor,
Ej tolkes kan vor Fryd paa Jord.
Han lever! Jesus, Frelser kær,
Ej Dodens Baand ham binder mer.
Han lever! Hist i Herlighed,
Vor »Midler« i al Evighed.
Han lever! Virker for os der,
Bereder Bolig for enhver.

Joseph F. Merrill.

(Fortsat fra Side 155.)

tilbage i den lille Piges Kinder; hun aabnede Øjnene, stod op, stærk og rask.

Vi kan nok forstaa, hvor glade og lykkelige hendes Forældre blev. Hver Morgen lader vor himmelske Fader jer vaagne op fra Nattens Son. Tak ham derfor, naar I vaagner i Morgen tidlig. Tænk paa den lille Pige og paa Jesus, og lad os saa hver Dag gore alt, hvad vi kan, for at behage ham.

8. April.

JESUS OPVÆKKER LAZARUS.

Tekst: Johannes 11: 1—45.

Der var engang et ringe, lille Hjem i Bethania, hvor Jesus ofte plejede at komme. I dette Hjem boede Maria, Martha og deres Broder Lazarus. Det var gode Mennesker. De elskede at høre Jesus tale til dem. Han besøgte dem saa ofte, at de blev hans bedste og kæreste Venner.

En Dag blev Lazarus syg. Han var meget syg. Familien trængte til Jesus, men han var ikke der. Han besøgte nogle andre Byer. Derfor sendte Maria og Martha Bud efter Jesus, bedende ham om at komme og velsigne Lazarus. Da Jesus hørte derom, sagde han: »Denne Sygdom er ikke til Døden, men for Guds Herligheds Skyld.« Hans Disciple vidste ikke, hvad han mente. To Dage senere sagde han: »Lader os gaa til Judæa igen.«

Saa drog Jesus og hans Disciple til Bethania. Her mødte Martha Jesus og sagde til ham: »Herre, havde du været her, da var min Broder ikke død. Men ogsaa nu véd jeg, at hvad som helst du beder Gud om, vil Gud give dig.« Jesus sagde til hende: »Din Broder skal opstaa.«

Senere kom ogsaa Maria og nogle af Vennerne hen til Jesus. Maria græd, og da Jesus saa det, græd han ogsaa. Lazarus var begravet i en Hule med en stor Sten foran Indgangen. Da Jesus, Maria og de andre kom derhen, sagde Jesus: »Tager Stenen bort.« Men Maria sagde: »Det er for sent, Jesus, han har allerede været død i fire Dage.« Jesus sagde til hende: »Sagde jeg ikke, at dersom du tror, skal du se Guds Herlighed?«

Da Stenen blev rullet væk, opløftede Jesus sine Øjne mod Himmelen og sagde: »Fader, jeg takker dig, fordi du har hørt mig.« Saa raabte han med høj Røst: »Lazarus, kom herud.« Og den døde kom ud. Vi kan forstaa, hvor glade og lykkelige disse Mennesker var, da de gik hjem. De sagde til hinanden: »Fra nu af vil vi tro paa Jesus, for han er sendt fra Gud.«

---

15. April.

Denne Søndag vil der ingen Lektie være paa Grund af Konferencerne.

DEN MODERNE OPFATTELSE AF BIBELEN.

Af *Guy C. Wilson.*

Problem: I hvilken Udstrækning og i hvilken Retning har vort Syn paa Bibelen forandret sig?

Tænk nærmere over dette og kom til et saa klart Svar som muligt paa dette Spørgsmaal. Studer saa, hvad der siges i dette Kapitel under følgende Overskrifter: (1) Den ældre Opfattelse af Bibelen og hvorledes den opstod; (2) Bibelens sande Natur; (3) Hvorledes Bibelen skulde studeres.

En Vanskelighed, som mange oprigtige Troende erfarer, ligger i en Misforstaaelse af Bibelen. Og derfor er det nødvendigt her at tage de opstaaede Forhold i Betragtning med Henblik paa at fastslaa Sandheden om Formaalet med de hebraiske Skrifter og den Udstrækning, hvortil de med Rette kan betragtes som en Slags Leder i Religion i Dag.

Bibelen, som vi har den nu, er i Virkeligheden slet ikke en Bog, men en Samling af Boger, som ogsaa det oprindelige Ord angiver — et Bibliotek. Den bestaar af ca. 66 forskellige Arbejder (Skildringer) af omtrent 40 forskellige Forfattere.

Nogle af Bogerne i Bibelen, som 1. Mosebog, der medens den er historisk paa samme Tid omtaler Profeternes Forbindelser; nogle af dem, som 2. Mosebog, giver en Beretning om Israels Vandringer i Ægypten; andre, som Job og Ruth, fortæller om Begivenheder i særlige Israeliters Liv i dramatisk eller fortællende Form; og endnu andre, som Psalmerne, er fulde af Andagt i deres Natur. De er imidlertid allesammen gennemtrængt af Religionens Aand. Taget sammen giver den det hebraiske Folks religiose Erfaringer fra Abraham til Johannes Aabenbareren. Det er den Aand, som giver Bibelen dens nuværende Værdi og Betydning.

Menneskeslægten skulde altid leve saaledes, at den fortjener guddommelig Vejledning, enten ved Manifestationer til dem særskilt eller ved Profeterne eller Seerne. Men dette er sjældent blevet forstaaet. Guddommens Talerør er ikke altid blevet modtaget af deres egen Generation. Og saa har der været Tider af aandelig Dyrtid, da Menneskene har hungret efter Guds Ord, men ikke har fundet det. Det var under saadanne Forhold, at Profeternes og Seernes Skrivelser blev værdifulde. Paa denne Maade kom man til at se paa Bibelens Bøger som en religios Vejleder. Under Udeblivelsen af Aabenbaring fik de en overdreven Betydning.

Fra det 5. til det 16. Aarhundrede antoges Pavens Erklæringer som Autoritet i Religion. Hans Udtalelser var ufejl-

barlige. I Reformationstiden indtog Bibelen imidlertid Pladsen for de pavelige Afgørelser i en stor Del af Kristendommen. Nutildags er disse de to almindelig anerkendte Kilder til religiøs Kundskab. Næsten helt op til vor egen Tid blev Bibelen betragtet som ordret inspireret; det vil sige, at ikke blot Fortællingerne og Ideerne, men selve Ordene var dikteret af Herren, næsten ligesom en Forretningsmand dikterer Breve til sin Stenograf.

Det er allerede blevet sagt, at Bibelen er en Beretning om det udvalgte Folks aandelige Erfaringer. Bibelen er en hellig Historie om Israeliterne akkurat ligesom *Mormons Bog* er en hellig Historie om Jarediterne og Lehiterne, og akkurat som *Pagtens Bog* sammen med andre Bøger er en hellig Beretning om de første Hellige i denne Husholdning. Dette er det centrale ved de hebraiske Skrifter. Alle disse Optegnelser indeholder noget af uvurderlig og universel Sandhed.

Endvidere giver Bibelen Udtryk for Abrahams Børns udviklende Erfaringer. Israeliterne begyndte med det, som Paulus kalder »de kødelige Buds Lov«, som, tilføjer han, kun var en Tugtemester. Det vil sige, at Israeliterne, selv om de som en Nation fornægtede Jesus, forbedrede sig i nogle af deres Opfattelser af Religion.

Bibelen er naturligvis Guds Ord. For at være sikker vilde ingen i Dag paastaa, at *alt* i Bibelen er Guds Ord. Der er sandelig ingen i Dag, som vilde sige, at hvert Ord, hver Sætning var dikteret og inspireret af Gud. Men det var Guds Ord til de fordums Israeliter, ikke nødvendigvis til os af det tyvende Aarhundrede — undtagen naturligvis, saa langt som de almindelige Sandheder, der findes i Bibelen, henvender sig til os.

Bibelen er da hovedsagelig Beretningen om Abrahams Efterkommere og indeholder mange universelle Sandheder, Sandheder, der har lige saa fuld Gyldighed i Dag, som da de først blev givet. Men Bibelen maa læses med Takt og Skønsomhed, hvis den skal forstaas paa rette Maade.

I Kirkens første Aar plejede Apostlen Orson Pratt at gøre gældende, at nogle af de Ting, der var aabenbaret til den gode Bogs gamle Profeter, kun var anvendelig for dem, for hvem det var paatænkt. Det vil sige, de var mere specielle end almindelige i deres Natur. En af disse Sandheder, troede han, var Aabenbaringen til Noa om at bygge en Ark. De ti Bud derimod var almindelige i deres Karakter og af universel Anvendelse. Det var en udmærket Maade at drage Fornuftslutninger paa; det har lige saa stor Gyldighed i Dag som for et halvt Aarhundrede siden. Derfor maa Læseren af Bibelen i Dag lære at skelne mellem, hvad der er af varig

Værdi, og hvad der blot er af midlertidig Betydning; mellem det, der var universelt, og det, der var af særlig Beskaffenhed.

En almindelig Regel, der allerede er nedlagt i et andet Kapitel, kan være til nogen Hjælp her. Hvad end der findes i Bibelen kan deles i (1) det, der bidrager til Berigelse af Livet, og (2) det, som ikke bidrager til Berigelse af Livet. Meget af det, der er i Bibelen, berigede Livet for de Mennesker paa den Tid, visse Ting blev givet. Men det vil ikke sige, at disse Ting er af samme Betydning i Dag. »Da jeg var Barn, talte jeg som et Barn, tænkte jeg som et Barn, domte jeg som et Barn; efter at jeg er blevet Mand, har jeg aflagt det barnagtige.« Dette Skriftsted, skont det ikke er givet i denne Forbindelse, henvender sig særligt til Israels Borns udviklende Erfaring — som det i Virkeligheden ogsaa gor til Racens. Vi er ikke nu enige med Paulus i hans Opfattelse af Kvindernes Arbejde i Kirken.

Med Hensyn til aandelige og litterære Værdier er Bibelen uden Sidestykke. Men det er aldrig Meningen, at det, der var skrevet i Bibelen, skulde indtage den fortsatte Aabenbarings Plads i Racens Udviklingshistorie, som nogle Kristne har opfattet det siden Reformationen. Det er denne forkerte Opfattelse af de hebraiske Skrifter, som vi har maattet nedkæmpe i vor kritiske Tidsalder.

BLIVER BØNNER BESVAREDE?

Problem: Hvad gør eller siger De, naar Deres Tro paa det mirakuløse stilles overfor Nutidens Stilling til Spørgsmaalet?

Tænk grundigt over dette Problem, indtil De kommer til en Slutning, der tilfredsstiller Dem; læs og overvej da, hvad der siges om dette Emne. Diskussionen fremmes paa følgende Maade: (1) Tilfældet fremstilles, som det er og (2) Spørgsmaalet med Hensyn til, hvorledes vi burde bede, betragtes fra forskellige Synspunkter.

Det fortælles, at for ikke saalænge siden skulde to Mænd til at trække sig tilbage til et Hotelværelse. Den ene var endnu ikke 20 Aar. Han knælede ned for at bede. Den anden, der var i Trediverne, spurgte, da han saa, hvad den unge Mand gjorde, haanligt: »Hvad skal du til at gøre?« »Bede,« var Svaret i en halvt forundrende Tone. «Bede,« snærrede den ældre, »der er ikke nogen, der beder nu om Dage, som har en lille Smule Intelligens. Jeg plejede at gøre det, men jeg har for længe siden gjort op med denne taabelige Vane.«

Den unge Mand rejste sig op, som om han var blevet taget i at stjæle. Han bad aldrig efter det.

I Bøn indbefattes alle Religionens mirakuløse Elementer. For det første forudsætter den, at der er en eller anden at bede til — et Væsen, som — skønt usynligt for vore fysiske Øjne — har Interesse for os. For det andet forudsætter den, at dette Væsen kan høre vore Bønner og besvare dem. For det tredie indbefatter den, at — om nødvendigt — noget af det, vi kender som fysiske Love kan overvindes eller i det mindste mindskes og afdæmpes i deres Virkninger — Tyngdekraften, som naar himmelske Sendebud besøger vor Jord og saa vender tilbage til deres Bolig. For det fjerde forudsætter den Virkeligheden af en Verden og af Kræfter, som er usynlige for det fysiske Øje og ufølbart for fysisk Berøring.

Dette er ikke Stedet at diskutere, hvorvidt den usete Verden eksisterer eller ej. Folk, der antager de usynlige Kræfter som virkelige, gør det, fordi de har haft Erfaringer, der leder dem til at tro paa disse Kræfter; og Mennesker, der ikke tror paa dem, benægter dens Eksistens, dels fordi de ikke har haft nogen Erfaringer, hvorpaa de kan basere en saadan Tro, og dels fordi andres Vidnesbyrd ikke for dem synes overbevisende nok. Det er en Kendsgerning, at de største Mænd, der nogen sinde har levet, havde en stor, dyb Tro paa det usynlige. De, der i Dag tror paa Bønnens Virkning og Kraft, behøver ikke at skamme sig, selv om de ikke er i Stand til at bevise deres Tro. Det bliver et Spørgsmaal, hvorfor saa mange gode og intelligente Mennesker ikke tror paa Bønnen.

Den unge Mand, som vi omtalte i Begyndelsen af Lektien, holdt op med at bede, fordi han ikke kunde holde ud at blive latterliggjort. Han fik det Indtryk ved denne Lejlighed, at intelligente Mennesker aldrig beder, at Bøn er for smaa Børn. Han havde utvivlsomt opsendt sine Bønner af Vane, ikke fordi han havde haft nogen Erfaring forbundet med Bøn. Han vilde uden Tvivl heller ikke have været saa let at overtale til at gaa bort fra denne Vane, dersom han havde haft nogen Erfaring, hvorpaa han kunde basere Tro paa Bøn. Latterliggørelse er et af Vantroens mægtigste Vaaben, især naar det gælder Ungdommen. — Der er andre, hvis Tro paa Bøn er blevet svækket, fordi deres Bønner ikke er blevet besvarede. Men disse Mennesker har sjældent set ind i deres egne Hjerter og udforsket Grunden til, at deres Bønner ikke er blevet besvaret. Nogle Mennesker har holdt op med at tro paa Bøn, fordi der er opstaaet en sjælelig Konflikt. Vor Tidsalder er en

videnskabelig Tidsalder. De ser paa alt fra et videnskabeligt Standpunkt.

Uden Tvivl har de fleste af de Mennesker, som ikke har fundet Trøst i Bøn, ikke forstaaet hverken Bønnens eller Guds Natur. Der er mange Mennesker, der kun ønsker noget for sig selv og deres Familier, selv om det bliver nødvendigt at sprænge Universets Orden eller for Gud at forandre sin Karakter og Veje. Præsident John Taylor plejede altid at gøre Nar af den Slags Ting hos Folk. »O, Gud, velsign mig, min Hustru, min Søn John og hans Hustru, os fire og ingen anden, Amen.« Og dersom en saadan Bøn ikke bliver besvaret straks og paa den Maade som er anført, er vedkommende baade færdig med Gud og Religion.

Dette er ren og skær Egoisme. Det er ikke mere prisværdigt i Religion end det er i Livet i Almindelighed. Hvad der behøver at blive forandret er den menneskelige Natur, ikke Herren eller Naturens Love. Man skulde bede Herren om det, man virkelig trænger til, og som man ikke kan faa paa anden Maade. Jesus sagde, da han var i virkelig Nød: »Fader, alting er dig muligt; tag denne Kalk fra mig; dog ikke hvad jeg vil, men hvad du vil.« Man maa vide, hvad man beder om og ikke insistere altfor stærkt paa at faa sin Vilje med Hensyn til Svaret. Vi maa bestræbe os paa at »indaande« saa meget aandeligt Liv som muligt, og vi maa sætte os i Overensstemmelse dermed. Bøn er en Forbindelse og Samkvem med Gud. Vi vil blive forandret derigennem. Verden, Livet faar nyt Indhold. Det er ligesom at se paa en Person uden Kærlighed og saa med Kærlighed. Personen har ikke forandret sig; det er vi, der har forandret os. Det er noget lignende, der sker, naar vi har tilegnet os den Nærhed til Gud, som Jesus taler om, og som kommer gennem oprigtig og alvorlig Bøn. »Ikke min, men din Vilje ske.«

MEDDELELSE.

Broder Carl M. Hagberg, Oslo Gren, et af vore gode og trofaste Medlemmer, skrev for nogle Aar siden en udmærket lille Bog »Den norske Missions Historie«. Det er en Bog paa 56 Sider, som er smukt skrevet og illustreret med mange Billeder af flere af de gamle afdøde Kæmper for Sandhedens Sag.

Denne Bog har kostet megen Anstrengelse og mange Penge at udgive, og vi føler, at den burde være i alles Hjem, som

interesserer sig for Kirkens Historie. Ældste Hagberg har nogle Hundrede Eksemplarer tilbage, og hellere end at de skulde ødelægges vil han sælge dem for 50 Øre Stykket.

Vi kan meget stærkt anbefale denne Bog til de Hellige saavel i Norge som i Danmark, og Bestillinger modtages paa begge Missioners Kontorer. *H. M. L.*

KRONET MED HERLIGHED.

Fortælling af *Nephi Anderson.*

Oversat af *John S. Hansen.*

(Fortsat.)

Rupert fyldte Kurven med Frugt, og de begav sig paa Tilbagevejen.

»En skønnere Gud kan ikke tænkes,« sagde hun, halvt for sig selv.

Rupert vendte sig om mod hende med et sporgende Udtryk i sit Ansigt; men han fik ikke mere at vide af hende, thi en stor Fersken, som hun havde begyndt at spise, optog hele hendes Opmærksomhed. Hendes Straahat var skubbet tilbage paa Hovedet, og det smukke, brune Haar var kommet noget i Uorden. Lærerarbejdet havde endnu ikke jaget Roserne bort fra Kinderne eller Smilet fra Læberne. Der var endnu netop saa meget Dagslys tilbage, at Rupert kunde se Frk. Wiltons mørke Øjne fæstede paa sig. Hvor var hun dog nydelig!

»Hr. Ames, for vi naar tilbage til Selskabet, vilde jeg gerne stille Dem et Sporgsmaal. Hr. Holm har anmodet mig om at synge ved hans Koncert, og jeg vilde med Glæde hjælpe ham, hvis Skolebestyrelsen ikke har noget derimod.«

»Hvad skulde den have imod det, Frk. Wilton?«

»Aa nej, men nogle Mennesker er saa snæversynede, véd De nok.«

»Jeg tror ikke, de vil have noget at indvende — forudsat, at det ikke tager Deres Tid bort fra Skolearbejdet.«

»Det vil det ikke i mindste Maade. Jeg behøver ingen Prøver, da jeg er vant til — jeg mener — De forstaar nok, jeg vil synge en gammel, kendt Sang.«

Frk. Wilton talte paa en mod Sædvane højst usammenhængende Maade, og Rupert lagde Mærke dertil; men i dette Øjeblik kom Nina og hendes Ledsager hen til dem, og de fulgtes alle ad hen til Plænen, hvor de sluttede sig til de andre.

»Frk. Wilton har lovet at synge ved Koncerten,« sagde Vol-

mer til Rupert senere paa Aftenen. »Det bliver en stor Hjælp. Hun er en rigtig Operasangerinde, forstaar du. Hun har hørt til Faget. Jeg hørte hende synge i Denver for to Aar siden, hun var den Gang i et omrejsende Selskab, der kom her igennem for nogen Tid siden. Jeg kan godt huske hende, men naturligvis vil jeg ikke sige noget til hende om det. Hun ønsker uden Tvivl, at alt det skal være glemt.«

»Hvad mener du?« spurgte Rupert heftigt.

»Jeg mener, at hendes Omgangskreds den Gang ikke var af bedste Slags, men hun er vist ellers god nok og der er intet at udsætte paa hende. Maaske jeg ikke skulde have sagt noget til dig.«

»Jo, jeg er glad for, du omtalte det.«

Men alligevel lagde der sig en knugende, uudholdelig Smerte om Rupert Ames' Hjerte for Resten af Aftenen; og selv da Selskabet var gaaet, og Frk. Wilton havde sagt ham et venligt »God Nat«, og Lysene var slukkede, jog de mærkeligste Tanker og Forestillinger al Søvn fra hans Øjne, han, som ellers altid sov saa roligt og fast.

Rupert Ames var forelsket. Denne Kendsgerning blev Midtpunktet i hans Tilværelse.

Gennem den forløbne travle Tid af Ruperts Liv havde Kærlighedsaffærer ikke haft nogen Betydning for ham. Han tænkte naturligvis ligesom den øvrige Del af hans jævnaldrende, at han en Gang vilde komme til at synes om en Pige og gøre hende til sin Hustru; men det var altid for ham en Drøm om noget langt ude i Fremtiden og forbundet med en endelig Fuldkommenhed, som altid manglede i denne hverdagsagtige Verden. Hans Hustru skulde være en ren og ædel Karakter. Ægteskab var en hellig Pagt — en af de store Begivenheder i et Menneskes Liv. Ikke saaledes at forstaa, at disse hans Idealer nu var forandrede helt og holdent, thi Frk. Virginia Wilton nærmede sig hans Ideal mere end nogen anden, han endnu havde truffet. Alligevel var der ikke saa lidt af det haandgribelige og dagligdags tilstede hos hende. Hun var oplyst, talentfuld og praktisk, og han, higende efter at blive til noget i Verden, trængte netop til en saadan Kvinde som sin Hustru. Men det Saar, som Volmer Holm havde givet ham! Hans Hustru maa være hævet over enhver Mistanke. Han kunde ikke risikere at begaa en Fejltagelse, thi dersom han gjorde det, vilde det være en Fejltagelse for hele Livet. Men var det en Synd, at en Pige sang i en Opera? Absolut ikke. I hvert Fald vilde han ikke domme hende uden at have hørt hendes Side — dertil kom, at han var sikker paa, at han elskede hende. Denne Kærlighed var kommen til ham af sig selv. Det var ikke hans Skyld, at

denne Pige skulde komme ind i hans Liv og tilsyneladende fuldstændig forandre det.

Efteraaret kom og gik. Arbejdet med at høste og afhænde Jordens Produkter levnede ikke Tid til selskabelige Sammenkomster. Skolefrøkenen havde faaet sig et andet Opholdssted, saa hendes Vej faldt ikke længere forbi Ames-Gaarden. Rupert lod sine Tanker blande sig med det, der angik hans Arbejde, og efterhaanden opstod der af denne Sammensmeltning en fast og uomstødelig Beslutning.

Ruperts Stilling som Medlem af Skolekommissionen udløb det Efteraar. Ved den nye Kommissions første Møde blev Frk. Wiltons Plads givet til en mandlig Lærer. Aarsagen til denne Forandring, sagde man, var den, at »der maa en Mand til for at holde Styr paa Drenge«. Man ymtede dog ogsaa om andre Grunde.

Den første Søndag efter, at Rupert havde hørt om hendes Afsked, opsøgte han Frk. Wilton, og i hinandens Selskab vandrede de op ad Vejen i Bjergkløften. Det var en tr'st, skyet Dag, og ikke en Vind rørte de duftende Buske med de vilde Bær, der stod ved begge Sider af den støvede Vej. Det er lige meget, hvad der blev sagt og gjort den Eftermiddag. Det er den samme, gamle Historie. Under Kvindens Smil og Taarer fik Manden Haab og Mod, og da Aftenen kom, og de naaede hjem fra den modsatte Side gennem Haver og Marker, var Virginia Wilton og Rupert Ames forlovede.

IV.

»Herre, led mig paa den jævne Sti.« — Ps. 27: 11.

Scenen skifter nu til et Land langt borte imod Nord, Norge — højt oppe imellem dets Fjælde. Landskabet er en Blanding af Vælde og Skønhed. Bakker og Høje, dækkede af Gran og Fyr, strækker sig fra Lavlandet ud mod de fjerne snedækkede Bjerge, og Stykker af grønne Enge ses gennem de mørke Naaleskove.

Den klare, blaa Himmel antager et svagt, diset Udseende langs den bakkede Horisont. Den milde Luft er mættet med Skovens Duft. En Søndagsstilhed hviler over hele Naturen. Solen er svunget over mod nordvest og glider langs Horisonten, som om den var imod at forlade en saadan herlig Scene.

Det var ved at blive Aften paa den norske Sæter eller Sommer-Græsgang. Langs Stien, der førte gennem Fyrreskoven, kom en ung Mand ridende. Han var øjensynligt ikke kendt

med Stedet, thi han saa sig ængsteligt omkring, hver Gang han kom til en Aabning. Hans Klædedragt og Holdning antydede, at han ikke var en Skovarbejder eller Hyrde. Paa en lille Høj gjorde han Holdt, betragtede opmærksomt Landskabet omkring sig og tog sin Hat af, for at den lette Aftenluftning kunde afkøle hans Hoved. Pludselig lød en Lurs dybe Toner gennem Skoven, og dens Ekko kastedes fra Fjæld til Fjæld. Den Rejsende lyttede og sporede sin Hest fremad. Atter og atter gentoges det samme Signal, hvis Toner afbrød Skovens Stilhed og tabte sig blandt Bakkerne i det fjerne. Fra et andet lille Højdepunkt, som han havde besteget, saa Rytteren nu den Pige, der havde frembragt al denne vilde Musik. Hun stod der paa en høj Bjergknold og havde Blikket rettet imod Skoven. Nu fik hun Øje paa den Rejsende og bød ham velkommen med et Forsøg paa at blæse en Melodi paa sit lange Træhorn.

»God Aften, Hansine,« sagde han, idet hans Hest prustende nærmede sig ad den smalle Sti lige ved, hvor hun stod. »Din Lur frembragte velkommen Musik i Aften.«

»God Aften, Hr. Bogstad,« sagde hun, »er De ikke faret vild?«

»Jeg var omtrent, indtil jeg hørte dig kalde paa Koerne. Det er en lang Vej op hertil, men Luften er frisk og Sceneriet henrivende.«

»Synes De! Ja, jeg kender ikke meget til, hvad man kalder henrivende Sceneri. Jeg har altid levet her oppe, og det er Arbejde, Arbejde hele Tiden — men hvor de Køer er længe om at komme hjem.« Hun løftede igen sin Lur til Læberne, og endnu en Gang klang de kaldende Toner gennem Skoven.

Nede ved Foden af Bakkerne, hvor Granerne gjorde Plads for nogle smaa, græsklædte Aabninger, stod nogle Bjælkehytter ,mod hvilke man nu kunde se Koerne bevæge sig.

»Kom, Hr. Bogstad, jeg ser, at Koerne er paa Vej. Jeg maa ned for at møde dem.«

De fulgtes ad nedad Bakkeskraaningen. De brølende Køer kom hen til Staldene, og eftersom Hjorden blev større, forøgedes ogsaa det øredøvende Spektakel. En ung Pige stod i Døraabningen til en af Hytterne og betragtede frygtsomt den larmende Hjord.

»Kom og giv Koerne deres Salt,« raabte Hansine leende til hende.

De lo alle hjerteligt af denne Hentydning.

Hansine var en stor, stærk Pige med et sundt, tiltalende Ansigt. Hun og Koerne var gode Venner. Hver Eftermiddag, naar Lyden fra hendes Lur naaede dem, forlod de deres Græsgange og traskede hjemad. Ved deres Ankomst fik hver

af dem et venligt Klap og en Haandfuld Salt, hvorefter de roligt gik ind i deres Stalde.

Denne Aften blev det temmelig sent, før Mælken var bleven siet op i de hvide Træfade og stillet i Rækker paa Hylderne i Mælkehuset. Hr. Bogstad og Signe havde tilbudt deres Hjælp, men de blev beordrede ind i Huset og Signe givet det Hverv at tilberede Aftensmaaltidet. Da Hansine kom ind, fandt hun Bordet dækket med Ost, Mælk, Smør og Rugbrød, medens Signe og Hr. Bogstad sad ved det store Fyrsted med Opmærksomheden henvendt paa en Gryde kogende Grød.

Hensigten med Hr. Bogstads Besøg var tydelig nok. Han havde allerede i nogen Tid været meget interesseret i Signe Dahl, og nu, da han i Ferien var kommen hjem fra Højskolen, var det forstaaeligt nok, at han skulde følge hende fra Landsbyen ud i Fjældene.

(Fortsættes.)

»Et Vidnesbyrd om Evangeliet kan kun komme til Mennesker, som er villige til at efterleve Evangeliets første Lærdomme, og saa i Praksis udføre dets Principper.«

John H. Taylor.

»Der er mange Mennesker, der har holdt en Begravelsestale over »Mormonismen« og sunget bedrøvelige Klagesange; disse Mennesker er gaaet bort, men »Mormonismen« lever. Den lever, fordi den er Guds Værk.« — Charles A. Callis.

INDHOLD:

Generalkonferencen	145	Redaktionelt	156
Den Danske Mission	147	Den moderne Opfattelse af Bibelen	159
Den Norske Misjon	148	Bliver Bønner besvarede	161
Dødsfald i Amerika	150	Meddelelse	163
Søndagsskolen	151	Kronet med Herlighed	164
Lektier for Børneklasser	152		

Udgivet af den danske og norske Mission.

Præsident for den danske Mission: HOLGER M. LARSEN, Priorvej 12, København F.

Præsident for den norske Mission: MILTON H. KNUDSEN, Osterhaugsgaten 27, Oslo.

Trykt hos F. E. Bording.